

OKTÓBER 1. AZ IDŐSEK NAPJA

„Önmagát becsüli meg minden nemzedék azáltal, hogy tudomásul veszi: a világ nem vele kezdődött.”

Sütő András

Áldottak az öregek barátai

Mécs László

Áldott, aki megértéssel kísér
és fogja reszkető kezünket,

Áldott, aki tudja, hogy hallásunk
nehezen kapja el már a szót,

Áldott, aki nem csodálkozik,
hogy sok mindent nem látunk
és lassan jár nálunk az ész,

Áldott, aki nem veszi észre,
hogy ma megint kiömlött
a kávé az asztalon,

Áldott, aki mosolyogva áll meg,
hogy elbeszélgessen velünk,

Áldott, aki nem árulja el,
hogy ma kétszer hallotta
tőlünk ezt a történetet,

Áldott, aki fel tudja idézni
velünk a tegnapi emlékeit,

Áldott, akitől megtudjuk, hogy nekünk is jut még
tisztelet, szeretet, hogy nem
vagyunk azért még mi se egyedül,

Áldott, aki segíti vinni öregségünk
keresztjét, amely nekünk
is oly nehéz,

Áldott, aki szerető leleményességgel
segíti ingadozó lépteinket
a hazafelé vezető úton.

József Attila: Majd megöregszel

Majd megöregszel és bánni fogod,

Hogy bántasz, - azt, amire büszke vagy ma.

A lelkiismeret majd bekopog

S nem lesz emlék, melyben magadra hagyna.

Lesz vén ebed s az melléd települ.

Nappal pihensz majd, széken szunyókálva,

Mert éjjel félni fogsz majd egyedül.

Árnyak ütnek a rezgő anyókára.

Az öreg kutya néha majd nyafog,

De a szobában csend lesz, csupa rend lesz;

Ha nem valaki hiányozni fog

A múltból ahhoz a magányos csendhez.

Majd tipegsz: s ha eleget totyogott

Rossz lábad, leülsz. Fönn aranykeretben

Áll ifjú képed. Hozzá motyogod:

"Nem öleltem meg, hiszen nem szerettem."

"Mit is tehettem volna?" - kérdezed,

De fogatlan szád már nem válaszolhat;

S ki a nap előtt lehunyod szemed,

Alig várod, hogy feljöjjön, a holdat.

Mert ha elalszol, ugrál majd az ágy,

Mint a csikó, hogy a hámot levesse.

S a félelem tűnődik, nem a vágy,

A fejedben: Szeress-e, ne szeress-e.

Magadban döntöd el. Én fájlalom,

Hogy nem felelhetek, ha kérded: él-e.

Mert elfárad bennem a fájdalom,

Elalszik, mint a gyermek s én is véle.

